

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

รูปแบบการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าความเชื่อด้านสุขภาพ และพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีกของกลุ่มผู้ชำแหละสัตว์ปีกในเขตเทศบาลนครลำปางครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาแบบหาความสัมพันธ์ (Descriptive correlation research) โดยใช้กรอบแนวคิดความเชื่อด้านสุขภาพ ของ Backer และ Maiman (1975) ศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ในด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคไข้หวัดสัตว์ปีก การรับรู้ความรุนแรงของโรคไข้หวัดสัตว์ปีก การรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก การรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก และสิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก โดยทำการศึกษาในเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2551 ถึง สิงหาคม พ.ศ. 2552 และทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2552

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ กลุ่มผู้ทำการฆ่าและชำแหละสัตว์ปีกในครัวเรือนที่ อยู่ในบัญชีรายชื่อโรงฆ่าสัตว์ปีกของ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดลำปาง พ.ศ. 2551 และอยู่ในเขตเทศบาลนครลำปาง จำนวน 29 ครัวเรือน

กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาครั้งนี้ศึกษาจากประชากรทั้งหมด คือ คนที่ทำงานฆ่าและชำแหละสัตว์ปีกในครัวเรือนที่มีชื่อในบัญชีสำรวจ ของสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดลำปางและอยู่ในเขตเทศบาลนครลำปาง จำนวน 101 คน จากจำนวน 29 ครัวเรือน โดยกำหนดคุณสมบัติดังนี้

1. สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้ดี
2. มีความสมัครใจในการเข้าร่วมการศึกษาครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถามและแบบสังเกตพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถาม ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานะในการทำงาน ลักษณะอาชีพ รายได้ ประสบการณ์การทำงาน ระยะเวลาในการทำงาน ประสบการณ์ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก และได้รับการอบรมเรื่องโรคไข้หวัด สัตว์ปีก จำนวน 13 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิดและปลายปิด

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 43 ข้อ โดยมีข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 33 ข้อ และข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 19 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามในด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 8 ข้อ ข้อคำถามในด้านการรับรู้ความรุนแรงของโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 8 ข้อ ข้อคำถามในด้านการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 11 ข้อ ข้อคำถามในด้านการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 10 ข้อ และข้อคำถามในด้าน สิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก จำนวน 6 ข้อ ลักษณะเป็นแบบคำถามปลายเปิด คำตอบแต่ละข้อเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การประเมินความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก มีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดของ

ผู้ตอบมากที่สุด

เห็นด้วย

หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ตอบมาก

ไม่แน่ใจ

หมายถึง ผู้ตอบไม่สามารถตัดสินใจข้อความนั้นว่ามีความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดอย่างไรกับข้อความดังกล่าว

ไม่เห็นด้วย

หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ตอบเป็นอย่างมาก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ตอบเป็นอย่างมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนความเชื่อด้านสุขภาพ ดังนี้

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลผลคะแนนของแบบสอบถามความเชื่อด้านสุขภาพ พิจารณาจากคะแนนดิบของ ความเชื่อด้านสุขภาพ ใช้วิธีการหาอันตรายภาคชั้นโดยใช้ค่าพิสัย (ประคอง กรรณสูตร, 2542 อ้างใน อโณทัย เหล่าเที่ยง, 2550) โดยคำนวณจากคะแนนสูงสุดลบด้วยคะแนนต่ำสุด แล้วเอาผลลัพธ์ที่ได้มาแบ่งเป็น 3 ช่วงเท่าๆกัน ซึ่งสามารถแปลความหมายของคะแนนออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความเชื่อด้านสุขภาพอยู่ในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยกำหนดระดับคะแนนความเชื่อด้านสุขภาพในแต่ละด้าน ดังนี้

การกำหนดเกณฑ์ความเชื่อด้านสุขภาพโดยรวม (ช่วง 43 – 215 คะแนน)

43.00 – 100.33 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

100.34 – 157.66 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

157.67 – 215.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

การกำหนดเกณฑ์การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคไข้หวัดสัปดาห์ (ช่วง 8 – 40 คะแนน)

8.00 – 18.67 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

18.68 – 29.34 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

29.35 – 40.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

การกำหนดคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของโรคไข้หวัดสัปดาห์ (ช่วง 8 – 40 คะแนน)

8.00 – 18.67 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

18.68 – 29.34 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

29.35 – 40.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

การกำหนดคะแนนการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัปดาห์

(ช่วง 11 – 55 คะแนน)

11.00 – 25.67 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

25.68 – 40.35 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

40.36 – 55.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

การกำหนดคะแนนการรับรู้อุปสรรคในการปฏิบัติเพื่อการป้องกันโรคไข้หวัดสั้วปีก
(ช่วง10–50 คะแนน)

10.00 – 23.33 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

23.34 – 38.01 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

38.02 – 50.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

การกำหนดคะแนนสิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติเพื่อการป้องกันโรคไข้หวัดสั้วปีก
(ช่วง6–30 คะแนน)

6.00 – 14.00 คะแนน หมายถึง ระดับต่ำ

14.01 – 22.00 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

22.01 – 30.00 คะแนน หมายถึง ระดับสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสั้วปีก ประกอบด้วย
ข้อคำถามจำนวน 29 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัย จำนวน 6 ข้อ ข้อคำถาม
ด้านการป้องกันตนเองจากการสัมผัสสั้วปีก จำนวน 14 ข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับการป้องกันและ
ควบคุมโรคไข้หวัดสั้วปีก จำนวน 9 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบคำถามปลายปิด ข้อคำถามแต่ละ
ข้อมีคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) โดยคำตอบเป็นแบบปฏิบัติทุกครั้ง
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง และไม่เคยปฏิบัติ

การประเมินความถี่ของการปฏิบัติมีความหมายดังนี้

ปฏิบัติทุกครั้ง หมายถึง ผู้ตอบทำกิจกรรมนั้นสม่ำเสมอ

ปฏิบัติเป็นบางครั้ง หมายถึง ผู้ตอบทำกิจกรรมนั้นเป็นบางครั้งหรือนานๆครั้ง

ไม่เคยปฏิบัติ หมายถึง ผู้ตอบไม่เคยทำกิจกรรมนั้นเลยหรือทุกครั้ง

เกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรค ดังนี้

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ปฏิบัติทุกครั้ง	3	1
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง	2	2
ไม่เคยปฏิบัติ	1	3

การแปลผลคะแนนของแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรค พิจารณาจากคะแนนดิบ
ของพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรค ใช้วิธีการหาอันตรายภาคขึ้นโดยใช้ค่าพิสัย (ประคอง กรรณสูตร,
2542 อ่างใน จิตติมา ฐริทัตกุล, 2547) โดยคำนวณจากคะแนนสูงสุดลบด้วยคะแนนต่ำสุด แล้วเอา

ผลลัพธ์ที่ได้มาแบ่งเป็น 3 ช่วงเท่าๆกัน ซึ่งสามารถแปลความหมายของคะแนนออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคอยู่ในระดับ ดี ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยกำหนดระดับคะแนนพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคในแต่ละด้าน ดังนี้

การกำหนดเกณฑ์พฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคโดยรวม (ช่วง 34 – 102 คะแนน)

34.00 – 56.67 คะแนน	หมายถึง	ระดับต่ำ
56.68 – 79.34 คะแนน	หมายถึง	ระดับปานกลาง
79.35 – 102.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับดี

การกำหนดเกณฑ์ด้านการดูแลสุขภาพอนามัย (ช่วง 6 – 18 คะแนน)

6.00 – 10.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับต่ำ
10.01 – 14.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับปานกลาง
14.01 – 18.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับดี

การกำหนดคะแนนด้านการป้องกันตนเองจากการสัมผัสสัตว์ปีก (ช่วง 19 – 57 คะแนน)

19.00 – 31.67 คะแนน	หมายถึง	ระดับต่ำ
31.68 – 44.34 คะแนน	หมายถึง	ระดับปานกลาง
44.35 – 57.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับดี

การกำหนดคะแนนการป้องกันและควบคุมโรคไข้หวัดสัตว์ปีก (ช่วง 9 – 27 คะแนน)

9.00 – 15.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับต่ำ
15.01 – 21.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับปานกลาง
21.01 – 27.00 คะแนน	หมายถึง	ระดับดี

ส่วนที่ 4 ข้อมูลสำรวจการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคลและน้ำยาฆ่าเชื้อ ซึ่ง

ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ แต่ละข้อมีข้อคำถามย่อยเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกาย ความเพียงพอกับความต้องการใช้ และเหตุผลในกรณีที่ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคลและน้ำยาฆ่าเชื้อโรค

2. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก โดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตการปฏิบัติ หรือไม่ปฏิบัติของกลุ่มประชากรขณะทำงานฆ่าและสัตว์ปีก ประกอบด้วย การสังเกตสุขภาพอนามัยส่วนบุคคล การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคล การล้างมือ พฤติกรรมขณะปฏิบัติงาน การล้างภาชนะ อุปกรณ์และพื้น การกำจัดขยะและการกำจัดน้ำเสีย

การตรวจคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านสัตวแพทย์ 1 ท่าน อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรวิจัย 1 ท่าน และนักวิชาการสาธารณสุขงานควบคุมโรคติดต่อ 1 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความครอบคลุมของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา แล้วนำมาหาดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content validity index: CVI) จากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ หากค่า CVI ได้เท่ากับ 0.87 จึงนำไปหาความเชื่อมั่นต่อไป

2. การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับผู้มีอาชีพฆ่าและสัตว์ปีกที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่อยู่นอกเขตเทศบาลนครลำปาง แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยรวมเท่ากับ 0.86 โดยมีค่าความเชื่อมั่นของความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก พฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก และการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคลและน้ำยามาเชื้อ เท่ากับ 0.88 0.75 และ 0.78 ตามลำดับ จากนั้นสร้างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ได้ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แจ้งเจ้าของครัวเรือนที่ทำการฆ่าและสัตว์ปีกเพื่อขอเก็บข้อมูล กลุ่ม ประชากร ที่เข้าร่วมในการทำการศึกษา ได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม โดยมีอิสระในการตอบรับหรือปฏิเสธการให้ความร่วมมือ โดยจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆทั้งสิ้น และสามารถจะออกจากการศึกษาได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องให้เหตุผลหรือคำอธิบายใดๆ ทุกคำตอบจะถือเป็นความลับ ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยจะนำไปวิเคราะห์และนำเสนอผลการศึกษาในภาพรวมในเชิงวิชาการเท่านั้น

การรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ถึงเจ้าของ ครัวเรือนที่ประกอบกรฆ่าและสัตว์ปีก เพื่อขออนุญาตในการดำเนินการศึกษา

2. ผู้วิจัยเข้าพบเจ้าของครัวเรือนที่ ประกอบการฆ่าและสัตว์ปีก เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูลและขอความร่วมมือในการทำการศึกษ
3. ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่ม ประชากร ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ลักษณะของแบบสอบถาม การรวบรวมข้อมูลซึ่งจะนำเสนอเป็นภาพรวมเท่านั้น จะไม่ปรากฏชื่อเจ้าของข้อมูล และกลุ่มประชากรสามารถถอนตัวออกจากการศึกษาได้ โดยไม่มีผลกระทบใดๆ
4. แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มประชากรตอบโดยอิสระ และคอยชี้แจงกรณีที่ไม่เข้าใจในข้อคำถาม หากผู้ตอบแบบสอบถามมีปัญหาทางสายตา ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม ผู้วิจัยรอเก็บแบบสอบถามเมื่อกลุ่ม ประชากร ตอบแบบสอบถามเสร็จและตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถามที่ได้
5. นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์
6. ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีกขณะปฏิบัติงานตามแบบสังเกตพฤติกรรมที่ได้จัดทำไว้ และนำข้อมูลไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบสอบถาม

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชากร ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานะในการทำงาน ลักษณะอาชีพ รายได้ ประสบการณ์ การทำงาน ระยะเวลาในการ ทำงาน ประสบการณ์ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคไข้หวัด สัตว์ปีก และได้รับการอบรมเรื่องโรคไข้หวัด สัตว์ปีก นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.2 ข้อมูลความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ด้านการรับรู้ความรุนแรงของโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ด้านการรับรู้ประโยชน์ในการปฏิบัติเพื่อป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ด้านการรับรู้ อุปสรรคในการปฏิบัติเพื่อ การป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก และ สิ่งชักนำให้เกิดการปฏิบัติเพื่อการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก ประกอบด้วย ด้านการดูแลสุขภาพอนามัย ด้านการป้องกันตนเองจากการสัมผัสสัตว์ปีก และ ด้านการป้องกันและควบคุมโรคไข้หวัดสัตว์ปีก นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.4 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเชื่อด้านสุขภาพกับคะแนนพฤติกรรม การป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีกของกลุ่มผู้ฆ่าและสัตว์ปีก และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามเกณฑ์ของมันโรว์ (Munro, 1997) ดังนี้

ค่าตั้งแต่ 0 ถึง 0.25 หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับต่ำมาก

ค่าตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.49 หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ

ค่าตั้งแต่ 0.50 ถึง 0.69 หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง

ค่าตั้งแต่ 0.70 ถึง 0.89 หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับสูง

ค่าตั้งแต่ 0.90 ถึง 1.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์ระดับสูงมาก

1.5 ข้อมูลสำรวจการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคลและน้ำยาฆ่าเชื้อ ประกอบด้วยการใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกาย ความเพียงพอกับความต้องการใช้ และเหตุผลในกรณีที่ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคลและน้ำยาฆ่าเชื้อโรค นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

2. แบบสังเกต

ข้อมูลการสังเกตพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดสัตว์ปีก โดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของ ประชากร ขณะทำงานฆ่าและสัตว์ปีก ประกอบด้วยการสังเกต ด้านสุขภาพอนามัยส่วนบุคคล การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันร่างกายส่วนบุคคล การล้างมือ พฤติกรรมขณะปฏิบัติงาน การล้างภาชนะ อุปกรณ์และพื้น การกำจัดขยะและการกำจัดน้ำเสีย นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และร้อยละ

สถานที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

ครัวเรือนที่มีในบัญชีรายชื่อโรงฆ่าสัตว์ปีกของสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดลำปาง

พ.ศ. 2551

และอยู่ในเขตเทศบาลนครลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง